

dlužno posuzovati podle práva německého, nemohou však býti otci uloženy větší povinnosti než je připouštějí zákony československé. Odvolací soud vytkl, že žalovaná strana neučinila v první stolici návrh na použití německého práva, ale nevyvodil z toho právem žádné důsledky, neboť tento důvod nedostačuje v souzeném případě, by bylo užití německého práva vyloučeno. Námitkou plurium concubentium dal žalovaný zřejmě na jevo, že si přeje míti rozepři posouzení podle právního řádu, jenž tuto námitku připouští, tedy podle práva německého. Tak pochopil jeho přednes i procesní soud, a proto se zabýval otázkou, kterého práva třeba užití. Výslovného návrhu na použití německého práva nebylo třeba, neboť i rozhraničení oboru práva domácího a práva cizího jest částí domácího právního řádu, a toho užívají jsou soudy povinny i bez návrhu stran. Následkem nesprávného názoru, že zažalovaný nárok dlužno posuzovati podle československého práva, nebyly provedeny důkazy nabídnuté žalovaným k opodstatnění námítky plurium concubentium a nebyla učiněna potřebná skutková zjištění. Řízení zůstalo kusým, proto bylo podle § 510 c. ř. s. zrušiti rozsudky obou nižších soudů a naříditi další jednání.

Čís. 7602.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

K okolnosti, že jde o byt podle § 4 zákona, nelze v opravném řízení přihlížeti, nebyla-li přivedena na přetřes v první stolici.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1927, R II 395/27.)

Soud první stolice povolil dlužnici tříměsíční odklad vyklizení bytu, rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že povolil dlužnici pouze jednoměsíční odklad vyklizení bytu.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu dlužnice zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by znovu rozhodl o rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Rekursní soud povolil povinné na místě tříměsíčního odkladu vyklizení bytu, jež jí povolil první soud, jen jednoměsíční odklad, jelikož § 4 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. ustanovuje, že osobám, které obývají v podnicích zemědělských byty, určené pravidelně pro ubytování zaměstnanců zemědělských podniků, lze povolit odklad pouze jednou, nejvýše na stejnou dobu, jak jest smluvená neb obvyklá výpovědní lhůta z námezdního poměru, nikdy však na dobu delší jednoho měsíce. Než v exekučním řízení první stolice nebyla otázka, zda jde o takový byt podle § 4 zák. č. 51/25 sb. z. a n., vůbec přivedena na přetřes.

Ani z rekursních vývodů vymáhajícího věřitele nelze bezpečně usuzovati, zda jde o byt řečeného druhu. Než, i kdyby se to z nich usuzovati dalo, nebylo by lze k tomu přihlížeti, protože v rekursním řízení ve věcech exekučních nelze míti zřetel k okolnostem v první stolici na přetřes nevzatým, nýbrž nutno vycházeti z oněch skutečností, které byly prvému soudu k rozhodnutí předestřeny (§ 526 c. ř. s., posudek bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni k § 520 c. ř. s., § 78 ex. ř. rozh. čís. 3146, 5488 sb. n. s.). Neobstojí tudíž důvod, z něhož druhý soud rekursu vymáhající strany vyhověl, a ježto se neobíral ostatními jeho důvody, je na něm, by o nich rozhodl dodatečně, nepřihlížeje k onomu tuto za nesprávný uznanému důvodu.

Čís. 7603.

Ručení za škodu provozem automobilu.

Byla-li silnice uzavřena pro training a dostihy motorových kol, nepřicházely v úvahu ani předpisy nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., ani všeobecný jízdní řád. Ten, kdo se účastnil trainingu, dal na jevo, že jest si vědom nejen potřeby zvýšené pozornosti předpokládané v § 1299 obč. zák., nýbrž i, že ji také dovede vynaložiti. Trainující účastník smí využítkovati motorické síly svého vozidla v nejkrajnější míře, kdežto účastník, jenž se po skončeném trainingu vrací od cíle, jest povinen, by vynaložil zvýšenou obezřetnost a by se vyvaroval všeho, co by mohlo škoditi trainujícímu účastníku anebo co by ho mohlo ohroziti.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1927, Rv II 180/27.)

Účastníci závodů motorových kol Alois H. a Leopold H. jeli před počátkem závodu na motorovém kole s přívěsným vozíkem s kopce dolů a srazili se na ostré zatáčce s motorovým kolem Jana Sch-a, jenž jel opačným směrem nahoru a zatáčku na silnici řezal. Při srážce byla obě vozidla poškozena. Alois a Leopold H-ovi domáhali se na Janu Sch-ovi zaplacení 4.663 Kč a Jan Sch. žalobou navzájem na Aloisu a Leopoldu H-ových zaplacení 3.600 Kč. Procesní soud první stolice uznal Jana Sch-a povinným zaplatiti Aloisu a Leopoldu H-ovým 2.332 Kč a Aloisa a Leopolda H-ovy povinnými zaplatiti Janu Sch-ovi 1.800 Kč, kterážto pohledávka byla vyrovnána vzájemnou pohledávkou H-ových 4.000 Kč, uznanou polovicí po právu. V důvodech dovodil procesní soud první stolice, že zavinění na srážce stihá rovným dílem obě strany. Odvolací soud k odvolání obou stran zamítl žalobu i vzájemnou žalobu. Důvody: Odvolací soud sdílí názor prvního soudce, že úraz zavinily obě strany, není však toho názoru, že dělení povinnosti k náhradě rovným dílem odpovídá stavu věci. Z celého průběhu věci jest zřejmo, že strany znajíce nebezpečí se účastnily trainingu a při tom nedbaly patřičných pravidel opatrnosti. Tím vzaly vzájemně celé risiko ze